

דפנה מורייה

ציורי ילדים וילדים

אלכסנדר קatan-شمיד

רונית קרט

מיכל סרודיו אילן

DAFNA MORIYA

RONIT KERET

MICHAL SERVADIO ILAN

PAINTINGS BY
GIRLS AND BOYS

ALEXANDER KATAN-SCHMID

אלה בוגרונטס קמפניו
ART ON CAMPUS

ארכיטקטורה ARCHITECTURE ON CAMPUS

אוֹזֶר יִבְשָׂמָעָגָד
Curator Yivsam Azgad

מדע, אמנויות, ומה שביניהם

האמנות העכשוויות, המושגית, ממש כמו המדע, ויצאת בדרך מגעון פנימי, מרענן שנובט בעדעתם של היוצרים, האמנים או המדענים. בהמשך מתחולל תהליך של זיקוק, בידוד, וניסוי. הדיקון והעקבות הם ערכים מרכזים בשני עולמות אלה, שנראה שלא רק שאינם רוחקים כל-כך זה מה, אלא למעשה יש בינםם שילוב רעוי לא מבוטל.

מכאן ויצמן למדע, כארוגן עולמי מוביל במדע, רואה באמנות פעילות משלימה, המאפשרת למדענים ולאמנים כאחד להתבונן בעולם בעות ובעונה אחת מגובה רב יותר – ובאופן בוחן ומודזיך יותר. במלחים אחרות, הסינרגיה המתחוללת ליעיתים בין שני התחומיים – ובו שני תי נקודות מבט אלה – עשויה לאפשר למדענים ולאמנים כאחד להגיע להישגים ממשמעותיים יותר במסע המתמשך להבנת העולם ומקומו בהוככו.

על בסיס התפיסה הזאת, מוצגות בשני האחרונות, בחללי עבודה שונים במכון ויצמן למדע, תערוכות אמניות – ובעיקר אמניות ישראליות עצשוויות.

עורך	יבשם עגד
עיצוב	עירית שר
דפוס	ע.ה. הדפסות בע"מ

דפנה מורייה / מעמקים
Dafna Moriya / Depth

דפנה מורייה

מבט לעומק
מבנה המינהלה על-שם סטפן

דפנה מורייה בוחנת את המיציאות באמצעות חתכי עומק, שככל אחד מהם חושב היבט עלום אחר של הסביבה שבה אנו חיים. ההיררכיה של העומקים, או הగבהים, מזכירה את מודל המיציאות שלנו: עולמים של היצורים החיים, לרבות האדם, שונה תכילת השינוי מעולמים של חלקיקי אבק ומולקולות גם שמריכבים את האטמוספירה, ואלה שונים מעולמים של יצורים מיקרוסקופיים ותאים חיים שמריכבים רקמות. בעומק רב יותר מתקבלת תמונה אחרת, של מולקולות שמקיימות את תהליכי החיים בתאים. מי שיכל למקד מבט עז יותר عمוק, יראה את האטומים שמריכבים את המולקולות, וגם מכאן, אפשר להעמיק ולצלול פנימה, אל עומק האטומים עצם. חתכי עומק דומים אפשר לכוכן וליצור גם בעולמים של המחשבות, התחששות והרגשות. דפנה מורייה מתחילה את תהליך היצירה שלה בהפרדה הزادת, בין חתכי העומק השונים של המיציאות –

דפנה מורייה / מומקם
Dafna Moriya / Depth

דפנה מורייה, מרחב מעבר #1

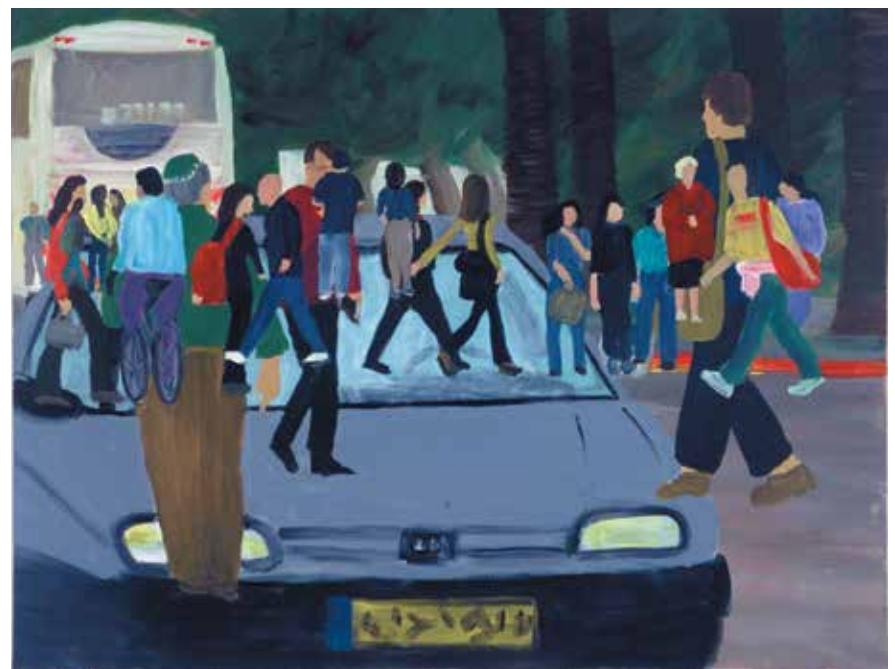
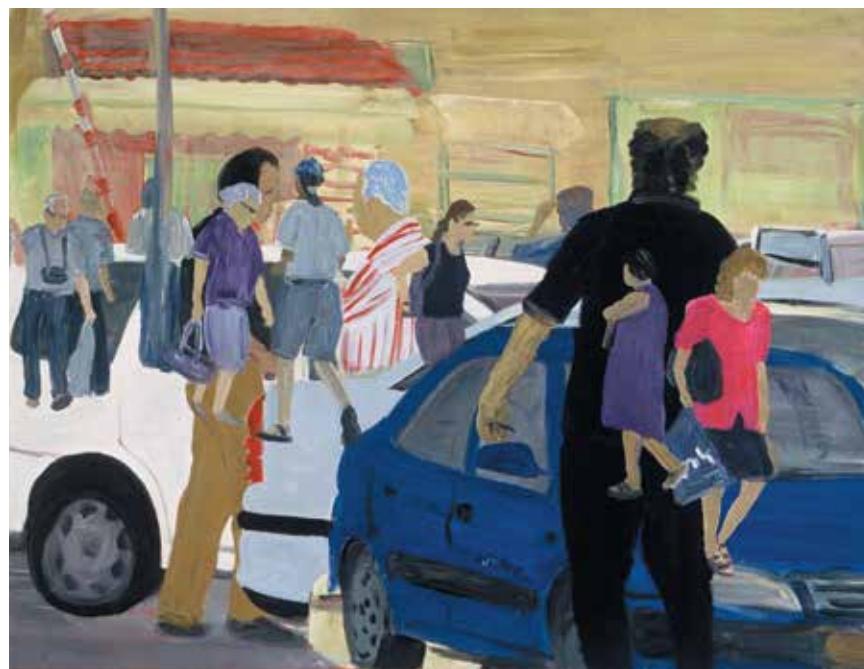
Dafna Moriya, Transitional Space #1

דפנה מורייה, מרחב מעבר #1

Dafna Moriya, Transitional Space #1

12

דפנה מורייה, מרחב מעבר #1

Dafna Moriya, Transitional Space #1

14

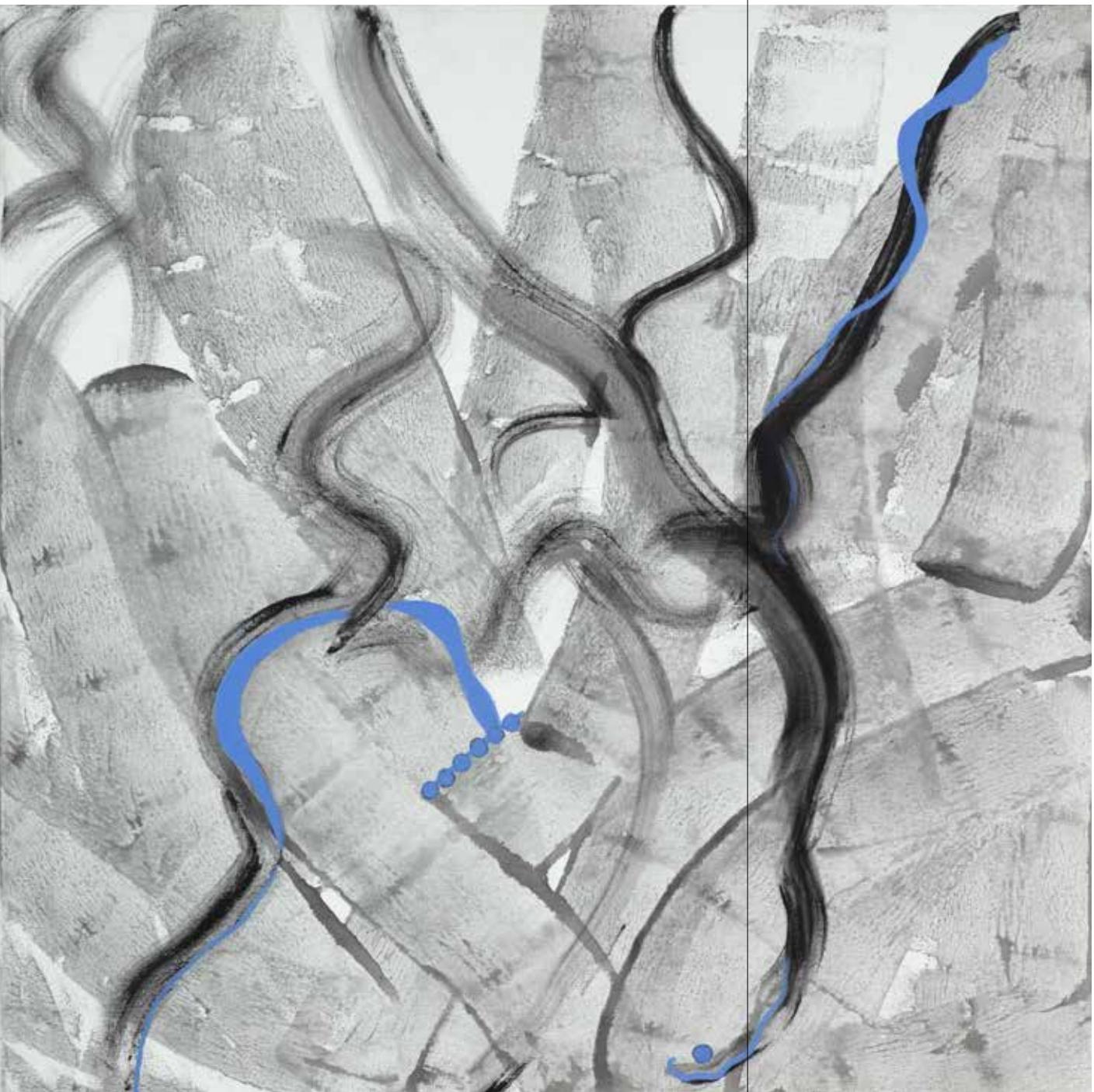

דפנה מורייה / מרחב מעבר #2

Dafna Moriya / Transitional Space #2

16

דפנה מורייה / שחור לבן כמעט

Dafna Moriya /
Black and White – Almost

DAFNA MORIYA**Depth** / Stone Administration Building

Dafna Moriya explores reality through vertical sections, each revealing yet another unknown aspect of the environment we inhabit. The hierarchy of the depths, or heights, is reminiscent of our model of reality: The world of living creatures, including human beings, is unlike that of dust particles and gas molecules that compose the atmosphere; and this is entirely different from the world of microscopic organisms and living cells that make up tissues. At a greater depth, an altogether different picture is revealed, of molecules that sustain cellular life. A deeper focus will expose the atoms that form the molecules, and further down, the diver enters the realm of the subatomic particles. Similar vertical sections can be pointed and created in the world of thoughts, feelings, and emotions. Dafna Moriya begins her creative process in this separation between the vertical sections of reality, be it material or mental.

But then, she immediately collapses the differences in depth, consolidating the various pictures of reality into one complete image, which describes and encapsulates all the states – internal or external, material or mental. The result is an image of a dynamic existential storm, whose various elements are engaged in an incessant struggle over place. In the painting, as in reality, each element strives to reproduce, to take control of more resources, to reinforce and realize its advantages, then grow and “live forever.” Each element of Moriya’s painting fights in its own way, color, movement, rhythm. Thus, the picture that we see is a suspended image of a particular situation in the dynamic evolutionary battle between the different factors that populate the various depths. But in fact, reality – whether material or mental – has already moved on, leaving us, the viewers, in our own private inner journey.

רונית קרת

"דמאות" / מיצב תלוי מוקם
בבניין מדעי הסביבה על-שם משפחת זוסמן

בcco כל שתוכלו. זה המסר הוזעם ששיגר אלינו – "מן העתיד" – בני אפרהט. אפרהט, מחלציה האמנות והמושגיות בישראל, למד על מגמת התמחמות האקלים בשנות ה-60 של המאה הקודמת, בעת שהצגית טרוכקה ב-TIM ופגש שם מודענים שחשפו אותו לתופעה. העובדה שהצגיבור בישראל, בארא"ב ובאיורפה לא הבחין באסון המתקרב ולא הגיב בצדדי חירום – מיידיים זיעזהו אותו, והוא החל לשגר – במאצאות שעבודות אמנות מונומנטליות, מסרם אפקטטיבים שהגיעו, כביכול, מהעתיד, שבו האנושות כבר עברה את נקודת האל-חزو, ונגזר גורלה להימאות מעל פני האדמה והמתחמתה. יובלennis לאחר מכן, ה"עתיד" של אפרהט הוא כבר הוהה שלנו, ורונית קרת מציבה אותן פנים-אל-פנים עם מסר חזותי שמהדיח את המסר של בני אפרהט, ומכה בתודעתו בעוצמה. אלא שאפרהט התבונן בתמחמות האקלים מרהך בטוח, ממעורר הלויין, ואילו רונית קרת מעמתת אותו בברחך נגעה עם קרחון אפשרי, שדמאותיו מן הריאו שיתעוררבו בדמותינו, בהווה המידי שלין, כאן ועכשיו, כאשר ספק אם אוחנו עוד יכולם למנוע את האסון המתקרב. בcco כל שתוכלו, אומתת לנו קרת, מכיוון שהקרחונים כבר מזילים

RONIT KERET**Tears / Sussman Family building for Environmental Sciences**

Cry as hard as you can. That's the furious message that Benni Efrat sent us "from the future." Efrat, one of the pioneers of conceptual art in Israel, learned about climate warming in the 1970s, when he exhibited at MIT and met scientists there who exposed him to the phenomenon. He was shocked by the fact that the public in Israel, the U.S and Europe did not recognize the impending disaster and failed to respond with immediate emergency measures, and he began to send – via monumental works of art – apocalyptic messages that ostensibly came from the future, when humanity had already passed the point of no return and was destined to be extinct from the warming planet. Fifty years later, Efrat's "future" is our present, and Ronit Keret brings us face to face with a visual message that echoes Benni Efrat's message and powerfully

strikes our consciousness. But while Efrat observed climate warming from a safe distance, as the satellite flies, Ronit Keret brings us into close contact with a melting glacier, whose tears should mix with ours, in our immediate present, here and now, when doubts about our ability to prevent the impending tragedy are mounting. Cry as hard as you can, Keret says to us, because the glaciers are already shedding tears for you and your future. The tears flow in channels that spring from the melting, cracked, broken glaciers, once naively thought of as "permanently" frozen. The site-specific installation Keret created at the Building for Environmental Sciences at the Weizmann Institute of Science – one of a series of monumental installations she has exhibited in recent years at various sites – is entitled "Tears." It is made of Styrofoam pieces she cuts and

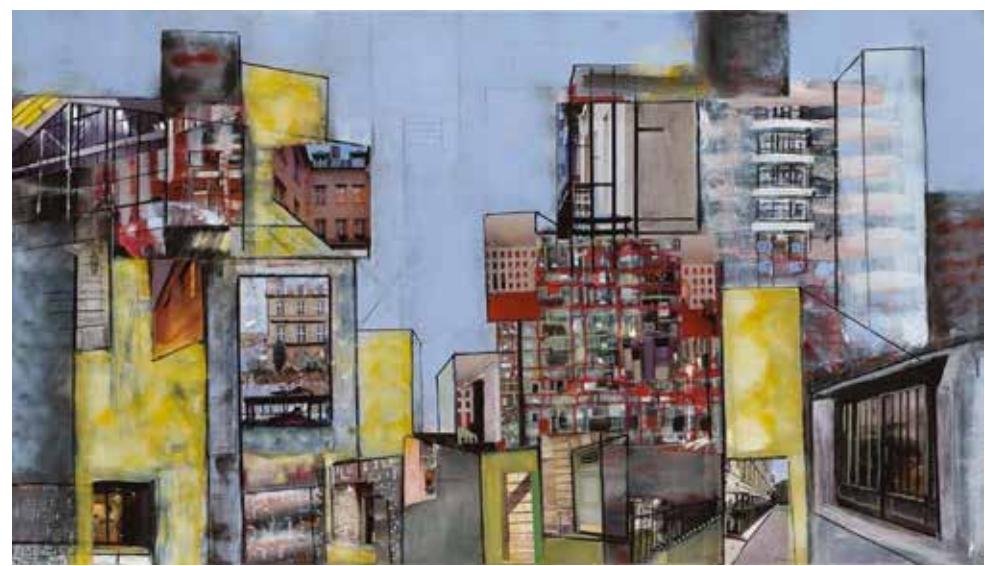
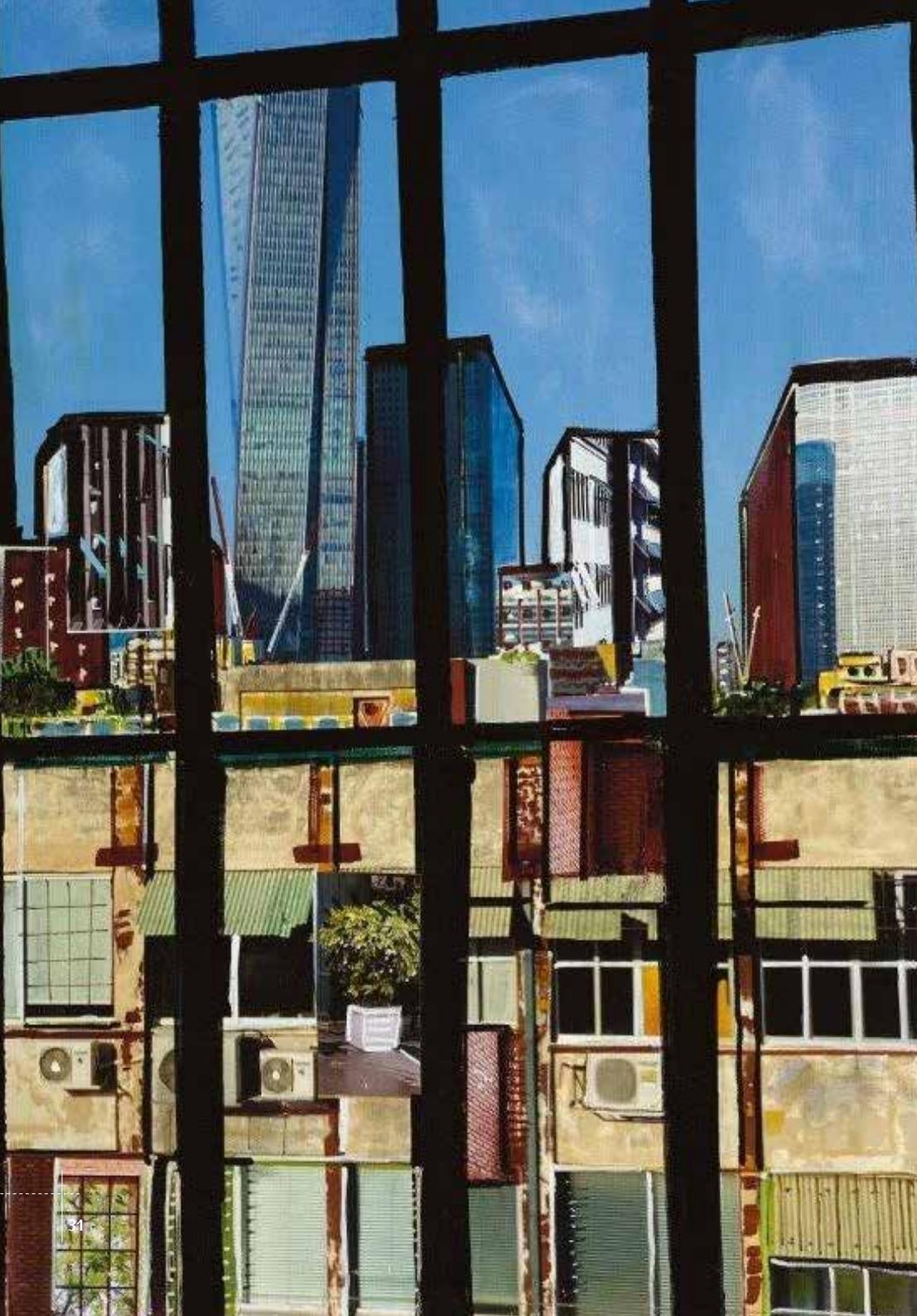

sculpts from packaging material she collects from street corners. The installation stretches over an entire wall, next to the building's lobby, in an area where the visitors are compelled to look at the "tip of the iceberg" at a relatively short distance, which underlines the physical size of the natural phenomenon, along with the alarming fact that the disaster looms close. The immediate feeling is that the collision is already unavoidable. A sound system plays soft creaking and breaking sounds – an authentic recording of the glaciers cracking and melting. As we face the "Tears" installation, the future, once seemingly solid, transitions to a different state and simply leaks between our fingers. And we can only shed some of our own self-confidence and cry as hard as we can.

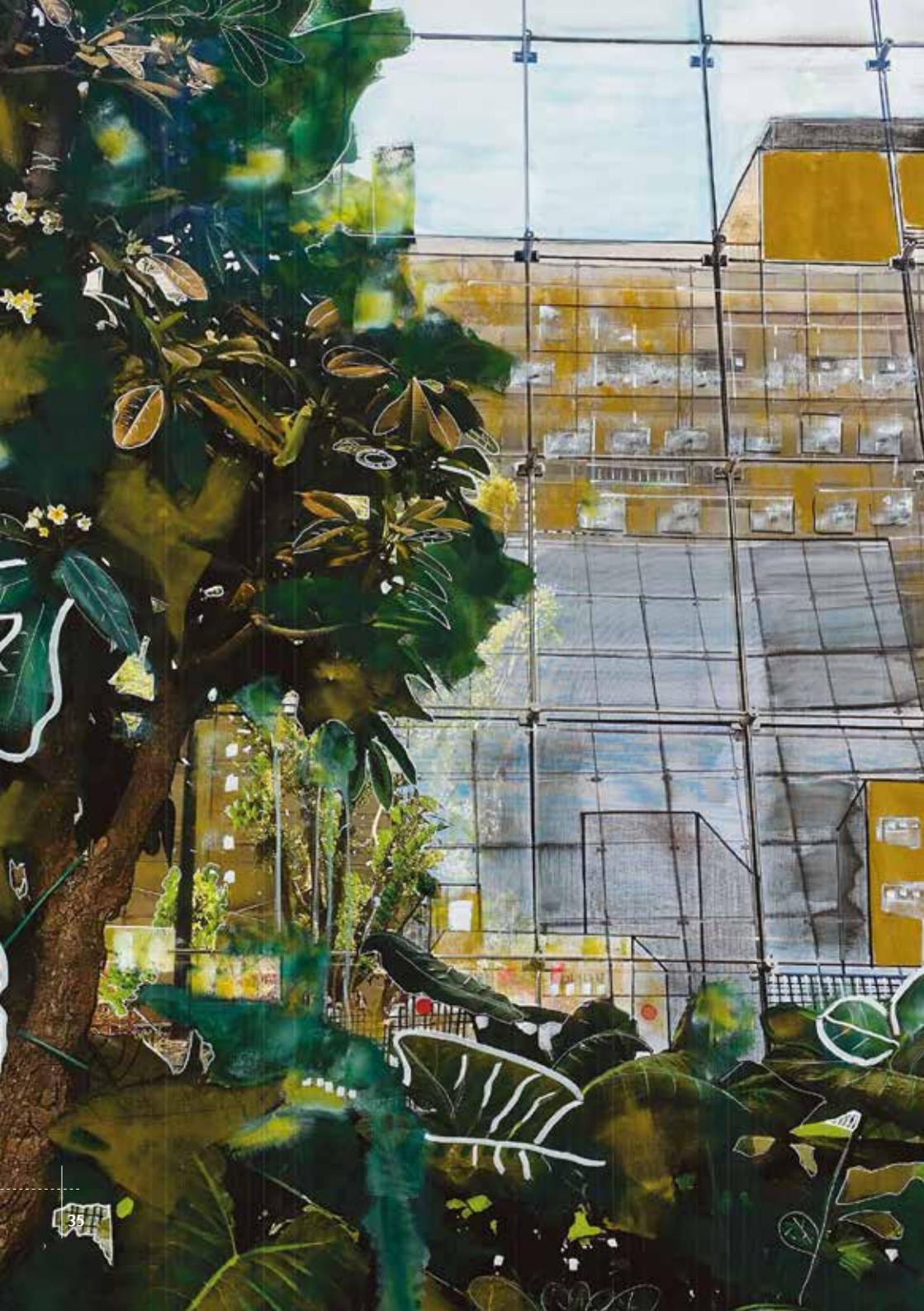
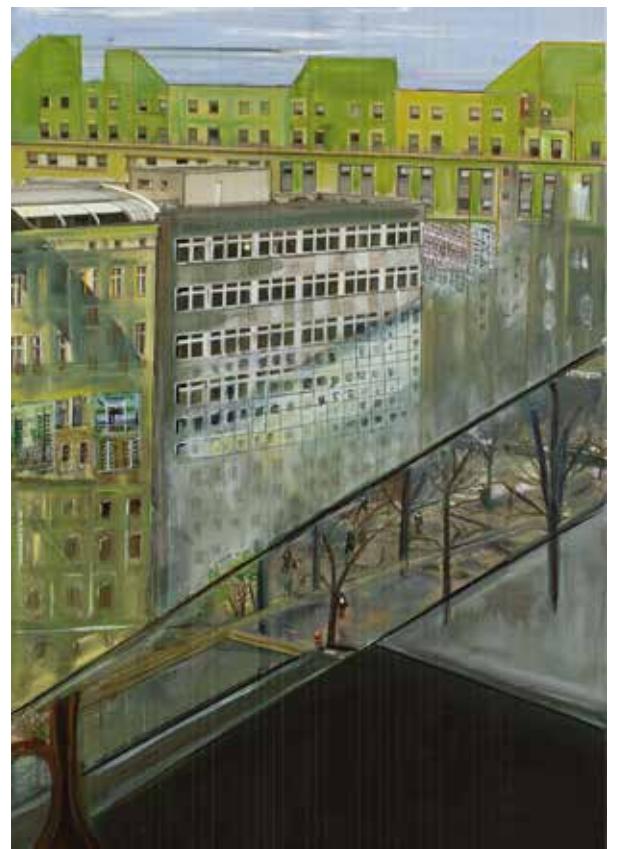
מיכל סרודיו איילן

"בדרכי" / בניית תשתיות ושירותי מחקר על שם ראול גרציאלה דה פיצ'ו

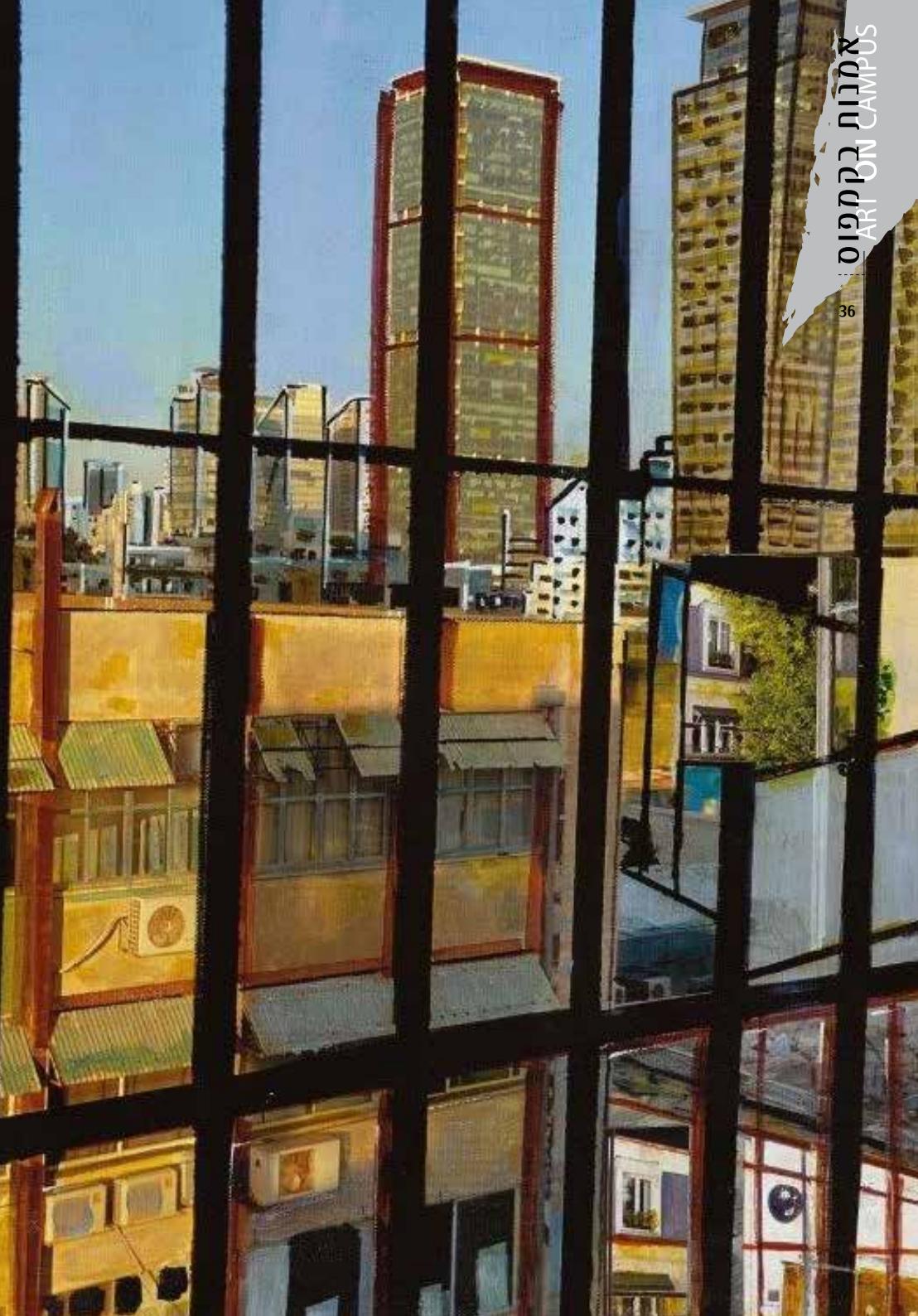
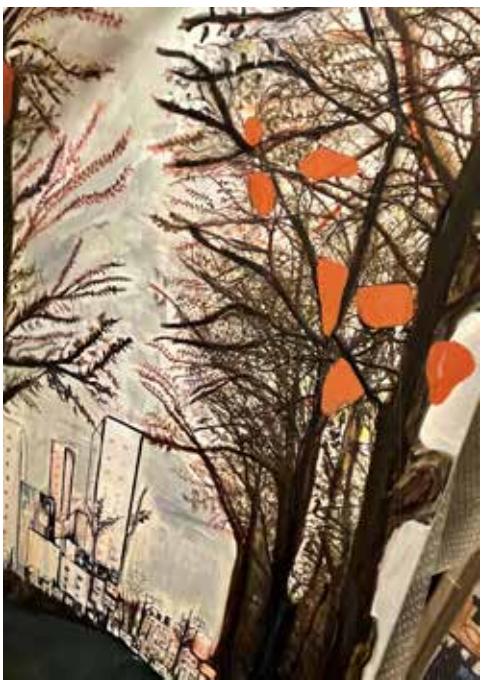

MICHAL SERVADIO ILAN

**"On My Way" / Raoul and Graziella de Picciotto Building
for Scientific and Technical Support**

Marie Curie

אלה קולב / Ella Colb

ציורי ינדות וילדים

מדעניות

אלון שאול / Alon Shaul

יובל המר / Yuval Hamer

אליה פרוג / Eliya Frug

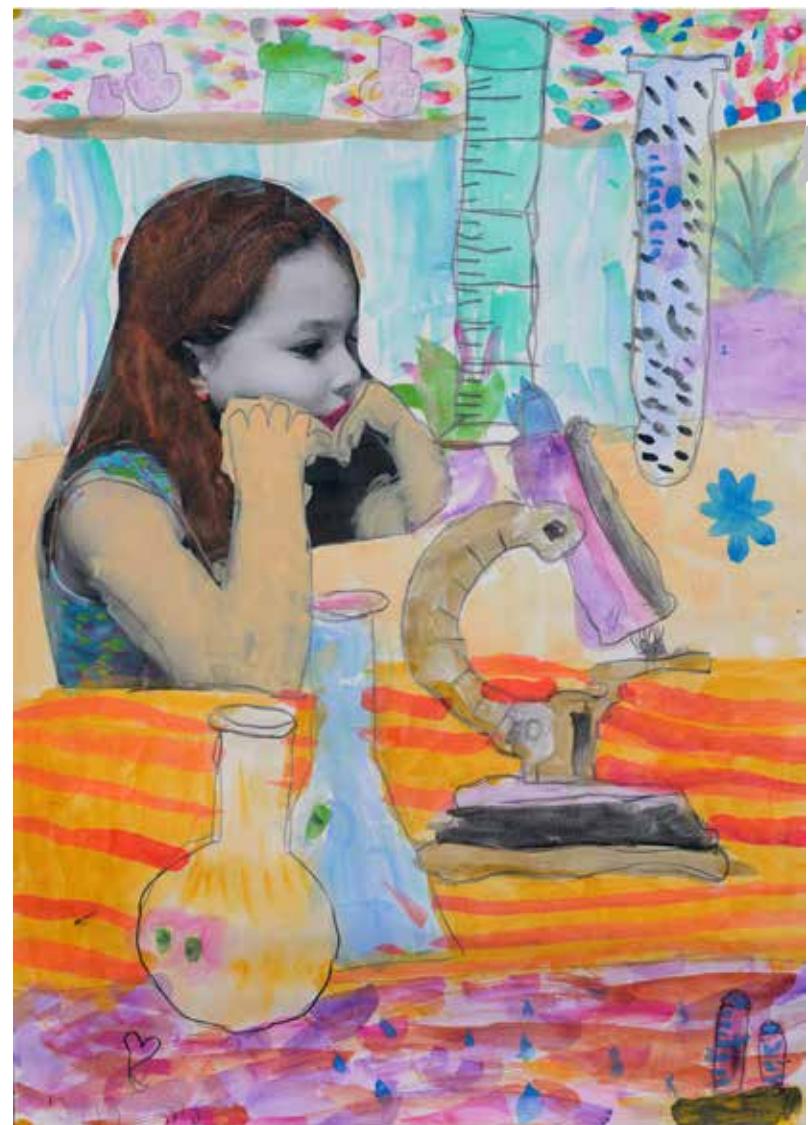
ליבי לונדון / Libby London

ליבי לזר / Libby Lazar

נימרוד סמוליאר / Nimrod Smoliar

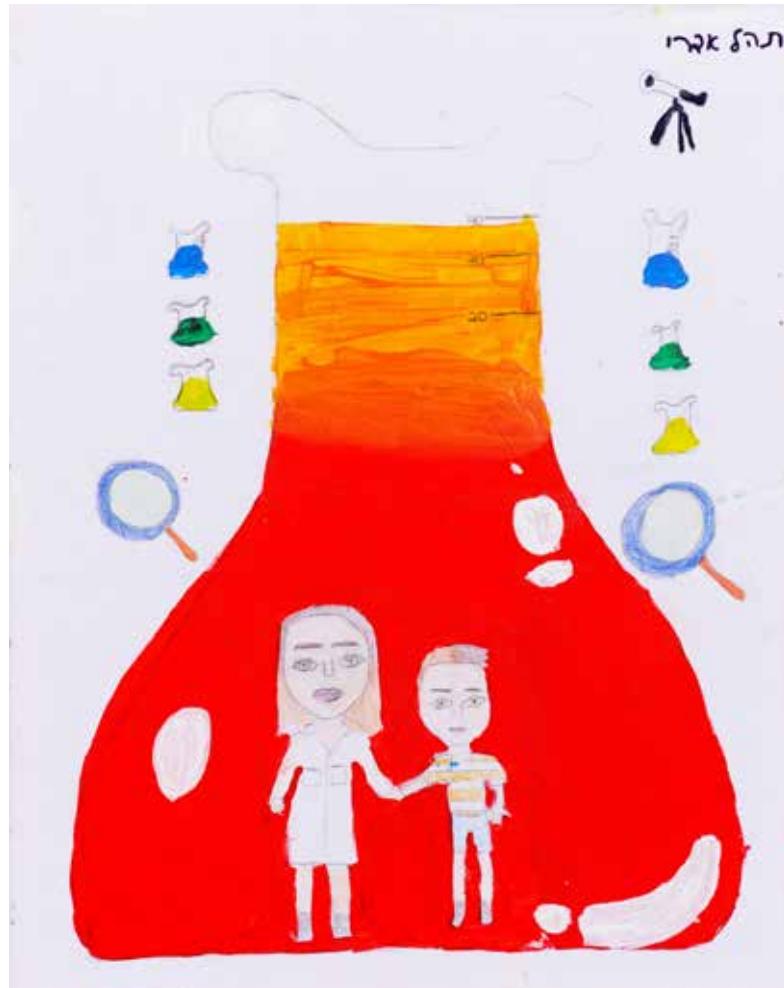
לייה דרורי / Lia Drori

PAINTINGS BY GIRLS AND BOYS

Women Scientists

עומר כהן נוב / Nov / Omer Cohen-Nov

תהל אדרי / Tahel Edri

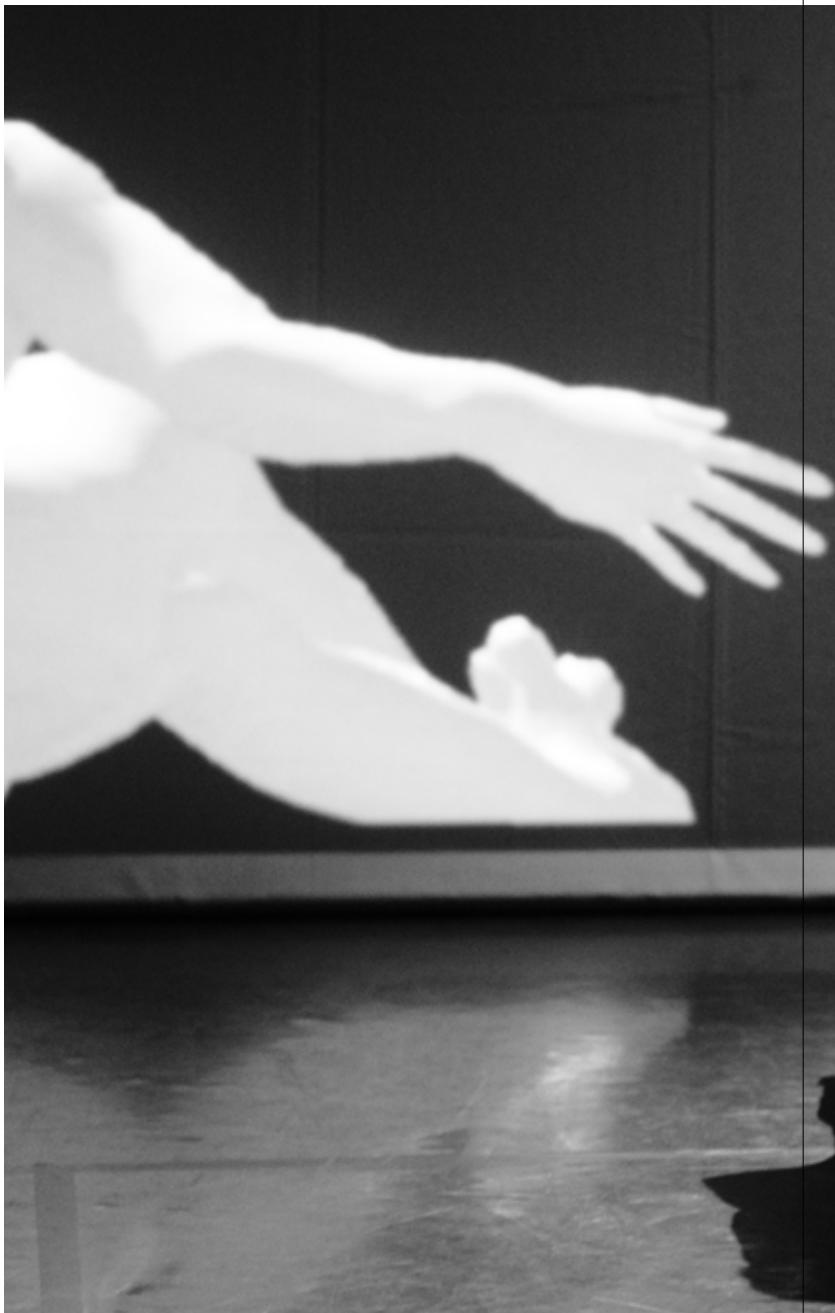
אלכסנדר קפלן-شمיד

הבנייה על-שם מקס וליליאן קנדיזטי

ALEXANDER KATAN-SCHMID

The Max and Lillian
Candiotti Building

Where Science Meets Art

Contemporary conceptual art, much like science, emerges from an inner seed, an idea that sprouts in the mind of the creators - scientists or artists. What follows is a rigorous process of refining, isolating, experimenting. Accuracy and consistency are central tenets of both worlds, which, not being very far removed from each other, harbor shared concepts.

At the Weizmann Institute of Science, a global leader in scientific research, art is perceived as a complementary pursuit, affording both scientists and artists an elevated, more piercing, and accurate vantage point. In other words, the synergy that may ensue between the two worlds - and vantage points - may further the achievements of art and science in the ongoing quest to understand the world and our place in it.

On the basis of this perception, in recent years, the Institute's various work spaces have hosted various art exhibitions - primarily contemporary Israeli art.

Edited by Yivsam Azgad

Graphic design Irit Sher

Printing A.R. Printing

אוסף ארכאולוגי ARCHAEOLOGY CAMPUS

אוצר יבשם עזגד
Curator Yivsam Azgad

דפנה מורייה

רונית קרט

מיכל סרבדיו אילן

ציורי ילדים וילדים

אלכסנדר קטן-شمיד

DAFNA MORIYA

RONIT KERET

MICHAL SERVADIO ILAN

PAINTINGS BY
GIRLS AND BOYS

ALEXANDER KATAN-SCHMID

אָמִנוּת עַל כָּמָנוֹ
ART On CAMPUS